

Qüestió de noms?

Qüestió del nom, més aviat, i no dels “noms” a què es referia el títol de l'opuscle clàssic de Fuster. Qüestió del nom d'un país, i de tot allò que hi ha sota el nom i dins del nom. Vostès degueren llegir, fa un parell de setmanes, l'entrevista al secretari general de Podemos de la ciutat de València que publicà aquest setmanari. En un moment de la qual, l'entrevistador pregunta al flamant secretari general (ja se sap que aquesta força política, de “gent” i no de “casta”, comença amb un secretari general –general d'Espanya– i després ve o vindrà tota la resta: gran novetat, valga'm Déu, el poder ciutadà concentrat ja des del primer dia en el cim de la piràmide!) si, ja que existeix un “Podem Ciutat de València”, li agradaria un nom possible com “Podem País Valencià”. I el secretari general respon que no, que ell prefereix simplement “Podem”. “A seques?,” diu l'entrevistador: “I el cognom?” “El cognom és una qüestió identitària difícil d'avaluar”, respon l'entrevistat. Certament, l'avaluació que el secretari general exposa a continuació és ben difícil d'avaluar ella mateixa, però la conclusió sí que és clara: deixem estar el nom, deixem estar la cosa. I quan li pregunten “A vostè li agrada més País Valencià o Comunitat Valenciana?”, la resposta és diàfana, inqüestionable i precisa: “M'agrada més Comunitat Valenciana”. El secretari general reconeix que *comunitat* “històricament és un terme neutralitzador de les aspiracions polítiques d'un poble”, però és el que li agrada més, què hi farem: una preferència que, volent o no volent (*volent*, sense cap dubte), és tota una ideologia. En fi, els afiliats, adherits, simpatitzants o hipotètics votants de Podemos (Podem?), ja saben què pensa el seu cap superior a València: ja saben que prefereix “comunitat”, conscient que és “un terme neutralitzador”. La meua sospita és que, en aquest cas, com en el del PSOE i el PP, es tracta precisament d'això: de neutralitzar “les aspiracions polítiques d'un poble”. La meua certesa, més que sospita, és que no voler dir “país” equival a no admetre, ni desitjar ni esperar, l'existència del país. Saben que, ací, el nom sí que faria la cosa, i com que no volen la cosa, tampoc no volen el nom. Pareix una obvietat banal, però no ho és: ho comprovarà qualsevol que repasse atentament la història de la “qüestió del nom” al llarg dels

Joan Francesc Mira

darrers quaranta anys. La història social, ideològica i política, la història de la virulència i de la violència, dels enganys i els desenganys, i de tanta misèria mental i moral: només per no dir “País”?

Cal tornar, doncs, a la cosa i al nom: cal tornar-hi, per desgràcia, i sovint sense ganes. És com si periòdicament, circularment, la insistència em resultara necessària per un principi moral, per la mala sang, per una resta viva i activa de patriotisme racional i emocional, per tot alhora. Perquè la meua capacitat de resignació en aquest tema, i en molts d'altres, està del tot intacta encara: no la gaste, i no es gasta. Potser la capacitat d'indignació sí que se m'esmussa a poc a poc, vista l'abundància dels motius que haurien d'activar-la, i per la fatiga de llegir i escoltar diàriament aquest nom de “comunitat” que no és un nom ni és res. I així cada dia, els polítics i els opinadors públics, els diguem-ne intel·lectuals, el gremi de la premsa quasi sense excepció. Tant fa que parlen d'eleccions o d'economia com del clima o de la salut pública: Espanya està dividida en setze territoris amb nom, i la Comunidad. No van voler (el meu amic Alfons Cucó sabia qui, i per què) que el nostre país fóra un país, ni tan sols un petit país sense perill. No havia de ser res, això van decidir els uns i els altres: Comunitat, per negar i abolir el País Valencià. Comunitat Valenciana, que és poc nom i quasi no és cap cosa. Després, a poc a poc, l'adjectiu gentilici s'ha esvaït, ha esdevingut sobrer: queda només Comunidad. Però ningú no escriurà que entre els països de la Unió Europea, per exemple, hi ha França, Alemanya i l'Estat. O que l'Estat i Portugal formen la península ibèrica. Perquè Espanya és un nom i una cosa. Com Aragó i Andalusia, Galícia i Astúries, i així fins a Canàries i a l'illa de Perejil. Nosaltres no som res. Per decisió superior, diàriament obeïda i acatada amb l'ús del nom que no és nom. Fins a la fi dels temps?

P.S. De passada, desitge molta sort i molt d'encert a l'imminent secretari de Podemos Comunitat, sembla que ungit ja pel dit del profeta. Del qual profeta o guia suprem només diré, per ser moderat i educat, que com més n'observe els gestos, les paraules i els fets, més poc agradable em resulta.

“La meua certesa, més que sospita, és que no voler dir ‘país’ equival a no admetre, ni desitjar ni esperar, l'existència del ‘país’. Saben que, ací, el nom sí que faria la cosa, i com que no volen la cosa, tampoc no volen el nom. Pareix una obvietat banal, però no ho és: ho comprovarà qualsevol que repasse atentament la història de la ‘qüestió del nom’ al llarg dels darrers quaranta anys”